

CHƯƠNG 13

Môn Phái Trên Hết

Lúc này Đường Thế Dân đang đứng sau tấm bình phong phòng khách lắng tai nghe rõ mọi chuyện xảy ra giữa Hồng Bảo Chủ và sư phụ Thượng Quan Vũ tới hồi gay cấn.

Trong lòng chàng khích động cực độ.

Mấy tiếng chinh đồn môn quy làm Đường Thế Dân rúng động tâm trường.

Chàng nhủ thầm:

- Dù là oan ức nhưng ta là đệ tử đâu có thể để cho sư phụ mình mang lấy cái nhục nhã này.

Nghĩ vậy rồi chàng theo dõi câu chuyện đang tiếp tục ở phía ngoài giữa hai lão anh hùng Nam Bắc.

Bấy giờ lại nghe Hồng Bảo Chủ buông trầm giọng xuống:

- Nay lão phu cũng đã nghĩ thật cặn kẽ rồi Thượng Quan đại hiệp nhĩt quyết bắt Đường Thế Dân về quy môn sao?

Thượng Quan Vũ gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

Hồng Bảo Chủ cười ha hả:

- Tiếng tăm của Thượng Quan đại hiệp lâu nay lừng lẫy nơi cõi Nam, điều đó bọn giang hồ đều biết, song thành thật mà nói tẻ Bảo nơi đây cũng có một chút danh dự miền Bắc có lẽ nào không giữ được cái quy củ của bốn Bảo hay sao.

Hiện nay quý đồ đệ đã làm chức Thống Lãnh trong đội Thuyền Phong, vậy lão phu mong rằng đại hiệp hãy nể mặt ta một chút.

Thượng Quan Vũ phát con thịnh nộ:

- Nay lão phu áp dẫn đũa hư đồn trở về bốn môn là nể mặt Bảo Chủ nhiều lắm rồi, xin Bảo Chủ tự liệu.

Hồng Bảo Chủ trợn mắt:

- Nói như thế nếu tẹ Bảo không chịu nể mặt lão anh hùng thì ra thế nào đây?

Thượng Quan Vũ sanh bình tánh tình nóng như lửa thiêu, nghe vậy huyết quản sôi trào.

Tuy vậy dù sao Thượng Quan Vũ cũng là nhân vật từng trải chốn giang hồ nên cố dần nén xuống.

Lão nhân cũng tự biết mình vào đây là lọt vào hang cọp, không thể tung hoành được.

Nếu gây hấn với Hồng Bảo Chủ chắc chắn cái hậu quả nghiêm trọng không sao đo lường trước được.

Cho nên lão nhân ngồi được một lúc cho con giận nguôi xuống rồi cất giọng bình thường:

- Lão phu hy vọng Bảo Chủ niệm tình đạo nghĩa chốn võ lâm mà không để sơ suất sau này.

Hồng Bảo Chủ lạnh cả mặt:

- Đúng như vậy. Nhưng lão phu cũng mong rằng Thượng Quan đại hiệp nghĩ đến cái tôn nghiêm của tẹ Bảo phải có miền Bắc này. Chúng lão phu không thể hủy bỏ đi được.

Thượng Quan Vũ buông trầm:

- Nói như thế có nghĩa là trước sau gì Bảo Chủ cũng nhất quyết không cho lão phu dẫn đi gã đồ đệ ngỗ nghịch đó.

Hồng Bảo Chủ lạnh lùng:

- Cũng có thể bảo là như thế.

Bầu không khí sau câu trả lời của Hồng Bảo Chủ trở nên căng thẳng khác thường.

Đương nhiên trong tình hình Thượng Quan Vũ thất thế hơn Hồng Bảo Chủ vì vào sào huyết người.

Muốn dẫn Đường Thế Dân đi là một chuyện vô cùng khó khăn không thể mà thực hiện được.

Trong Bao cao thủ đông như mây làm thế nào thoát ra ngoài được.

Nhưng hiện giờ Thượng Quan Vũ rút lui cũng chẳng dễ gì.

Vốn là một lão hiệp thành danh bậc nhất miền Nam Trung Hoa, nếu lạng lẽ rút lui thì còn gì danh dự nữa.

Ngày mai tiếng tăm đồn đãi chốn giang hồ làm sao cứu vãn cho được.

Tình hình này chỉ còn một quyết định cuối cùng là phát động cuộc giao tranh mà thôi.

Hồng Bảo Chủ sau khi thốt xong ngồi chờ phản ứng của Thượng Quan Vũ.

Hiển nhiên lão nhân đã sẵn sàng ứng phó mọi trường hợp bất trắc xảy ra rồi.

Đường Thế Dân núp phía trong rèm thấy tình thế gay go cực độ không thể đứng yên được nữa.

Từ phía sau bình phong chàng bước ra ngoài tiến tới trước mặt Thượng Quan Vũ.

Kế đó chàng quỳ xuống:

- Đệ tỵ bội nghịch xin bái kiến sư phụ.

Thượng Quan Vũ thấy Đường Thế Dân xuất hiện bất ngờ thì thần tình trầm nặng thêm.

Song đây cũng là cái cơ giải thoát tình trạng bế tắc của lão ta từ nãy đến giờ.

Thượng Quan Vũ thét:

- Hãy đứng lên theo ta trở về.

Đường Thế Dân liền đứng dậy theo lệnh của sư phụ.

Đường Thế Dân quay lại nói với Hồng Bảo Chủ:

- Bảo Chủ, cái thân có tội của tại hạ nhờ Bảo Chủ thu nhận vào trong Bảo này trong bấy nhiêu lâu nay, tại hạ thật cảm tạ thịnh tình của Bảo Chủ, chưa có thể báo đáp trên cõi đời này.

Nay tại hạ xin Bảo Chủ khoan hồng cho tại hạ được theo sư phụ trở về bốn môn để nhận tội với môn đạo.

Nói xong, Đường Thế Dân cung kính cúi đầu thi lễ trước mặt Hồng Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ nghe xong, nhìn Đường Thế Dân trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, rồi vuốt râu, buông giọng:

- Đường Thống Lãnh! Lão phu không được hiểu rõ huynh đệ toan tính thế nào đây. Song lão phu xin tiểu huynh đệ nghĩ lại cho kỹ.

Việc tôn trọng luật lệ của môn phái đó là bốn phận của kẻ võ sĩ xưa nay, nhưng từ xưa đến nay chuyện trung hiếu mà đại khờ là không có ở trong con người võ sĩ anh hùng mẫn cán. Tiểu huynh đệ hãy nghĩ lại xem có đúng thế chẳng?

Những lời nói của Hồng Bảo Chủ rất là hàm xúc ám chỉ Đường Thế Dân nay đã hàm oan thì phải lo chuyện minh oan cho mình, chớ có quyết định như thế sẽ ân hận sau này.

Nếu chàng không chịu nghe trở về bốn môn, chắc chắn sẽ bị Thượng Quan Vũ giết chết đi vĩnh viễn không còn thanh minh được nữa.

Đương nhiên là một chàng thiếu niên thông minh tột đỉnh Đường Thế Dân đã hiểu rõ cái thâm ý sâu xa của Hồng Bảo Chủ.

Nhưng hiện tình Đường Thế Dân cũng không thể bỏ rơi cái oai danh của môn phái được, đồng thời cũng không thể để cho sự phụ lẫm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế được.

Chàng phải hy sinh bản thân mình mà thôi.

Tâm niệm của Đường Thế Dân dứt khoát.

Chàng nghiêm nghị nói:

- Tại hạ đã lãnh hội những lời chỉ giáo của Bảo Chủ. Tại hạ cảm tạ cái thịnh tình sâu xa đó. Song nghịch tình sư môn không phải là tư cách của một người võ sĩ trên chốn giang hồ. Tại hạ xin cam bệ thất kính.

Trong thâm tâm lúc đó Đường Thế Dân nghĩ thầm: Chàng gia nhập vào Phong Bảo là một hành động hết sức sai lầm.

Làm vậy có khác nào mang thêm xích xiềng vào cổ.

Hơn nữa, vừa trải qua một chuyện thử thách khấp người tại ngôi mộ kia càng khiến chàng buồn nản và ngao ngán.

Chính chàng cũng muốn rời khỏi tòa Phong Bảo cho rồi.

Lúc ấy Thượng Quan Vũ đứng dậy:

- Đường Thế Dân! Người có chịu về hay không?

Đường Thế Dân cung kính:

- Đồ đệ xin theo sư phụ!

Hồng Bảo Chủ trầm mặt xuống:

- Thượng Quan đại hiệp, quy củ trên giang hồ không được phá bỏ, giang san tòa Phong Bảo này dù không rộng lớn nhưng chu vi trăm dặm vẫn phải giữ cái quy luật của nó.

Chính vì thế bản tọa không thể để mặc cho đại hiệp mang người của bốn Bảo ra khỏi chốn này được.

Thượng Quan Vũ dựng cặp lông mày nửa bạc lên:

- Lão phu từ xa đích thân tới quý Bảo, đã đem phát thiệp yết kiến Bảo Chủ theo nghi lễ giang hồ để đưa gã đồ đệ bất nghĩa này trở lại bốn môn để thanh lý môn hộ. Vì vậy riêng chuyện này lão phu cũng khó mà nhận lấy sự tài chế của quý Bảo được. Đây cũng chính là cái công bằng, chính đáng trên chốn võ lâm xưa nay bất cứ là ai cũng không thể bỏ qua vậy. Mong Bảo Chủ hiểu cho.

Hồng Bảo Chủ cười lạnh lẽo:

- Lão phu tự mình chiếm cứ một cõi trời, tự mình áp đặt quy chế tề Bảo rõ ràng không phải đợi ngày hôm nay Thượng Quan đại hiệp giáng lâm đến đây chỉ giáo. Vì vậy nhất định bốn Bảo phải giữ vững uy tín của mình trên chốn giang hồ với bất cứ giá nào.

Tinh thế nay đã thấy căng thẳng đến cùng độ rồi.

Mấy lời của Hồng Bảo Chủ đã tỏ rõ sự cương quyết của mình đối với chuyện đưa đồ đệ ra một trận giao tranh khốc liệt kết quả là sự thất thế của Thượng Quan Vũ.

Song Thượng Quan Vũ cũng là một cao thủ hùng cứ miền Nam đâu có thể nhịn nhục như vậy được.

Lão nhân quát to:

- Cứ theo chủ ý của Bảo Chủ hiện giờ tinh thế nào đây?

Hồng Bảo Chủ trầm lạnh:

- Trong bốn Bảo xưa nay không có cái tiền lệ để cho người khác vào đây dẫn bắt người trong Bảo ra đi.

Thượng Quan Vũ giận đến tím ngắt cả mặt mày, trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Hồng Bảo Chủ.

Tuy rằng đấng trượng phu phải ngộ biến từng quyền, nơi đây nếu xảy ra cuộc giao tranh thì trăm phần thất lợi cho lão nhân. Song theo thân phận và địa vị võ lâm của lão hiện nay càng trọng hơn nhiều. Lão có thể chết chứ chẳng chịu lùi.

Bởi vì nếu mai đây giang hồ nghe được câu chuyện này thì Thượng Quan Vũ đâu còn mặt mũi nào dám ngó ai nữa.

Một lúc, Thượng Quan Vũ buông trầm:

- Bảo Chủ, nếu tình trạng xảy ra như thế, thì theo thường lệ chốn giang hồ Bảo Chủ tính thế nào đây?

Những lời từ nơi cửa miệng của Thượng Quan Vũ thốt ra đã thấy nổ tung đi rồi.

Một lời thách thức phải giao tranh để giành lấy phần thắng cho mình mà trong hoàn cảnh này thì đâu còn cách nào hơn là lấy võ công ra mà thi thố với nhau.

Chính Thượng Quan Vũ đã muốn nói với Hồng Bảo Chủ như thế.

Hồng Bảo Chủ nổi giận trợn mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Vũ.

Bầu không khí lúc này căng thẳng đến cực độ.

Đương nhiên Đường Thế Dân cũng đã rõ sự tình sắp biến chuyển khốc liệt nên chàng vội nói:

- Bảo Chủ tại hạ có một lời này.

Hồng Bảo Chủ quay qua Đường Thế Dân:

- Tiểu huynh đệ cứ nói.

- Hiện giờ tại hạ xin Bảo Chủ cho tại hạ từ chức Thống Lãnh đội Thuyền Phong.

Thần sắc của Hồng Bảo Chủ theo câu nói của Đường Thế Dân biến hẳn đi thấy rõ rệt.

Lão trầm giọng xuống:

- Tiểu huynh đệ, trước khi thốt ra lời này tiểu huynh đệ có suy nghĩ chín chắn hay chưa?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Tại hạ đã suy nghĩ rất cặn kẽ, mong Bảo Chủ lượng thứ cho sự thất kính này.

Hồng Bảo Chủ trầm lặng không nói chi cả. Thần tình của lão lạnh lẽo vô phương.

Lão đang suy nghĩ để quyết định một vấn đề quan trọng trong giờ phút này.

Một chập Hồng Bảo Chủ gật gù:

- Nếu thế cũng được. Lão phu nhận lời từ chúc Thống Lãnh đội Thuyền Phong của tiểu huynh đệ.

Đường Thế Dân hoan hỉ:

- Tại hạ thành thật tạ ơn Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ lạnh lùng:

- Chớ có vội hãy nghe lão phu nói đây.

Đường Thế Dân vòng tay:

- Xin Bảo Chủ chỉ giáo?

- Chuyện từ chúc Thống Lãnh đội Thuyền Phong thì lão phu tạm chấp thuận rồi, nhưng còn việc thoát ra ngoài Phong Bảo thì phải nhờ nơi tài năng của hai thầy trò tiểu huynh đệ.

Thượng Quan Vũ nghe vậy mặt liền biến sắc.

Đường Thế Dân cũng biến đổi thần tình.

Đối với chuyện thoát ra khỏi Phong Bảo không thành vấn đề đối với chàng và sư phụ.

Dù sao võ công của hai người cũng cao thâm cực độ, có thể ra khỏi nơi này tuy rất gắt gao.

Song thâm tâm Đường Thế Dân không muốn sau khi rời khỏi Phong Bảo còn lưu lại một cái ác cảm sâu xa.

Song với hiện tình thì chàng đâu còn cách nào làm khác hơn được.

Phần Thượng Quan Vũ đối với cách xử sự của Đường Thế Dân vừa qua rất lấy làm cảm động.

Đồng thời lão cũng lấy làm hãnh diện vô cùng.

Chuyện lão tới Phong Bảo, Đường Thế Dân có thể vì muốn bảo tồn sinh mạng mà chống đối lại.

Nhưng chàng đã không làm thế, lại còn hành động nghĩa khí sáng tỏ cái quy củ của môn phái.

Đương nhiên cảm động với cử chỉ của Đường Thế Dân là một chuyện còn quy củ của môn phái là chuyện khác.

Thượng Quan Vũ không thể nào tha cho người đệ tử bị nghi là giết sư huynh được.

Lão buông trầm:

- Đường Thế Dân hãy theo ta.

Nói xong lời này Thượng Quan Vũ theo lễ độ vòng tay thi lễ trước mặt Hồng Bảo Chủ.

Đường Thế Dân cũng cung tay.

- Xin đa tạ Bảo Chủ!

Rồi đó Thượng Quan Vũ tiến đi trước, Đường Thế Dân theo sau ra khỏi sảnh đường tiến đi.

Liền đó một hồi chuông báo động trong khắp tòa Phong Bảo.

Có nhiều chiếc bóng từ bốn phía bắn tới rào rào.

Giây phút ước độ có tới khoảng vài trăm cao thủ vây chặt thầy trò Đường Thế Dân vào chính giữa.

Hai thầy trò Đường Thế Dân bắt buộc phải dừng lại chính giữa sân trường.

Đường Thế Dân lúc này với hai tay không chẳng có món vũ khí gì cả.

Song chàng có muốn chạy trở về phòng lấy thanh trường kiếm thì không còn có thể được rồi.

Chàng định đoạt lấy một thanh kiếm trong tay một tên võ sĩ để làm vật hộ thân.

Bầu không khí khẩn trương đến cực độ.

Một trận ác chiến nhất định không thể nào tránh khỏi giữa hai thầy trò Thượng Quan Vũ và quần hùng Phong Bảo.

Đường Thế Dân không muốn bị xúc động vì những nhân vật mà chàng từng quen thuộc bấy lâu trong Bảo nên ngược mặt lên tránh nhìn họ.

Thân tình của chàng lạnh lẽo khác thường.

Bấy giờ Thượng Quan Vũ quay lại thì trông thấy Hồng Bảo Chủ đang đứng trên bậc thềm.

Thượng Quan Vũ nói to:

- Chuyện này theo ý lão phu thì Bảo Chủ cũng chẳng nên điều động chi quá đông đảo đến thế.

Nay chỉ do lão phu và Bảo Chủ giải quyết với nhau như thế thấy cũng đủ lắm rồi.

Hồng Bảo Chủ cười lớn:

- Ha ha... nay không có chuyện giải quyết riêng tư giữa ai và cả hai thầy trò các hạ cứ xông ra được rồi.

Không cần lão phu phải can dự.

Thượng Quan Vũ nổi giận:

- Họ Hồng. Lão phu tôn trọng người là nhân vật bá chủ nhất phương tất phải có đủ cái tư cách của người đại hiệp giang hồ, nay người lại quá kiêu căng cho rằng lão phu đây không đủ tài lực đương đầu với người hay sao.

Hồng Bảo Chủ trầm giọng:

- Tùy ý lão muốn giải thích như thế nào cũng được. Ta không còn thời giờ thêm gì nữa cả.

Đường Thế Dân cũng quay lại nhìn Hồng Bảo Chủ:

- Bảo Chủ, tại hạ hy vọng sau này còn lưu lại tình nghĩa với nhau, nên không muốn thấy cảnh đâm máu trước khi rời khỏi nơi này.

Chưa kịp chấm dứt lời nói thì Đường Thế Dân chợt thấy sững sốt cả người.

Chỉ vì một chiếc bóng đỏ xuất hiện phía sau lưng Hồng Bảo Chủ.

Chiếc bóng đỏ tiến tới như cơn gió thoảng qua, mũi chàng ngửi thấy mùi thơm kỳ diệu.

Chiếc bóng nào đây?

Đó chính là Hồng Tiểu Ngọc, nàng thiếu nữ kiều diễm như tiên nga mà Đường Thế Dân từng gặp mấy lần.

Không ngờ nàng lại có mặt nơi này.

Nếu nàng không là con gái của Hồng Bảo Chủ thì còn là ai nữa.

Lúc trước đã có lần Đường Thế Dân hoài nghi lai lịch thần bí của Hồng tiểu cô nương rồi.

Nay không ngờ quả đúng như điều chàng dự đoán.

Lúc ấy Hồng Tiểu Ngọc đã tới bên mình Hồng Bảo Chủ, nàng dừng bước lại đưa đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn Đường Thế Dân một cái lại ngo qua Hồng Bảo Chủ.

Nàng cất giọng nhõng nhẽo:

- Cha cho người ta đi đi.

Hồng Bảo Chủ trợn mắt:

- Hồng Tiểu Ngọc, nơi đây không còn có chuyện của con nữa, quy củ Phong Bảo không cho như thế.

Hồng Tiểu Ngọc bĩu môi:

- Cha. Con không muốn thấy có chuyện đầm máu trong tòa Phong Bảo của mình trong lúc này. Xin cha cho hai người ra đi an toàn.

Hồng Bảo Chủ quát to:

- Hồng Tiểu Ngọc, con hãy trở vào trong mau đi.

Hồng Tiểu Ngọc bước tới, nũng nịu:

- Con không trở vào đâu.

Hồng Bảo Chủ nổi giận:

- Vậy con muốn làm gì đây?

Hồng Tiểu Ngọc tươi cười:

- Cha ơi. Cha nghe theo lời con đi, chắc cha đã quên đi lời hứa lúc nọ với con rồi chứ gì.

Hồng Bảo Chủ lắc đầu:

- Không thể được.

Hồng Tiểu Ngọc giậm chân:

- Được rồi, nếu cha không nghe lời con thì trọn đời này con không bao giờ trở về đây nữa cho cha coi.

Nói xong không đợi Hồng Bảo Chủ nói gì, Hồng Tiểu Ngọc xê mình qua chỗ Đường Thế Dân.

Nàng nói với chàng vừa cười tươi như đóa hoa hàm tiếu:

- Đường tiểu huynh đừng có sợ, để em cùng với tiểu huynh xông ra ngoài Bảo là yên chuyện.

Đường Thế Dân trước tình thế đó khóc cười cũng chẳng xong, bởi vì tánh tình của cô gái này thật là quái gở.

Cuộc diện hiện nay đang đầy sát khí, bầu không khí căng thẳng đến cực độ giờ bị Hồng Tiểu Ngọc nhúng tay vào trở nên dịu lại.

Hồng Bảo Chủ trầm giọng thét:

- Con bé kia! Người chớ nói liều. Hãy trở lại đây. Nay con có biết cái hậu quả Đường Thống Lãnh khi trở về cái tội giết hại sư huynh sẽ như thế nào không?

Bất cứ là môn phái nào trên chốn giang hồ, cái quy củ của nó cũng đều như nhau mà thôi.

Hồng Tiểu Ngọc đã rõ rồi, song không có đáp lại lời của Hồng Bảo Chủ.

Nàng nói với Thượng Quan Vũ:

- Thượng Quan lão tiên bối! Chắc lão tiên bối không sát hại Đường tiểu huynh đâu? Có đúng thế không?

Thượng Quan Vũ cũng vì câu hỏi của Hồng Tiểu Ngọc suýt nữa đã phải nghẹn lời không đáp được.

Sau đó, lão nhân trầm giọng:

- Nước có luật lệ, nhà có quy củ, phụ thân của cô nương vừa nói rất đúng. Kẻ đại nghịch sẽ không có con đường thoát.

Hồng Tiểu Ngọc quay lại Đường Thế Dân:

- Đường tiểu huynh! Giả thật huynh định trở về quý môn nhận lấy cái chết oan ức hay sao?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Hồng tiểu thư, đây là câu chuyện riêng tư của tại hạ, không liên hệ gì đến tiểu thư.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Mặc dù đây là chuyện riêng tư của huynh, nhưng đâu có thể ngăn cấm tiểu muội không quan tâm đến được.

Lời nói của Hồng Tiểu Ngọc đã bộc lộ rõ ràng, ai cũng có thể nhận ra vì nàng đã thương yêu Đường Thế Dân mà ra.

Nàng đã nhất định xen vào chuyện của chàng.

Ngung đi một lúc, Hồng Tiểu Ngọc lại hỏi:

- Đường Thế Dân! Huynh đã quyết định rồi sao?

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Đúng như vậy!

Bất giác Hồng Tiểu Ngọc hừ lên một tiếng lạnh lạnh, tỏ một sự bất mãn đến cùng cực. Nàng nói:

- Thôi cũng được, cứ đi đi.

Đường Thế Dân cung tay:

- Tại hạ xin cảm ơn tiểu thư.

- Khỏi cần!

Hồng Tiểu Ngọc day sang Hồng Bảo Chủ:

- Xin thân phụ đưa khách ra tận cửa.

Hồng Bảo Chủ đứng mảy:

- Hồng Tiểu Ngọc con đã quá độ rồi.

Hồng Tiểu Ngọc cười tươi:

- Nếu thân phụ không chấp nhận thì con...

Hồng Bảo Chủ gơ bàn tay áo rộng vẫy lên một cái:

- Thôi đủ rồi, con sao quá vô lễ!

Hồng Tiểu Ngọc lại cười khúc khích:

- Xin thân phụ nhận lời yêu cầu thứ hai của con. Thân phụ đưa khách ra khỏi Phong Bảo.

Hồng Bảo Chủ vốn là một nhân vật bá chủ một cõi trời Bắc Trung Hoa này, quy củ Phong Bảo lại càng nghiêm minh, nay trước mặt thuộc hạ, quần hùng thu hồi mạng lệnh quả thật một chuyện chưa từng có trong cuộc đời ngang dọc của lão.

Song với điều đưa con gái cung yêu cầu này quả thật lão ta đành bó tay mà chịu chứ không biết phải làm sao cả.

Sau đó Hồng Bảo Chủ buông tiếng thở dài:

- Thôi được, để ta đưa khách.

Rồi Hồng Bảo Chủ vòng tay thi lễ với Thượng Quan Vũ:

- Thượng Quan đại hiệp, xin ngài tự tiện, hãy tha thứ cho lão phu không thể đưa tiễn ra ngoài được.

Thượng Quan Vũ cung tay đáp lễ:

- Xin đa tạ thịnh tình của Bảo Chủ hôm nay, sau này có dịp xin đáp tạ công ơn.

Lão nhân quay sang Đường Thế Dân:

- Hãy theo ta.

Kế đó Thượng Quan Vũ xoay mình bước thẳng ra ngoài cửa Tổng đàn Phong Bảo.

Đường Thế Dân vòng tay thi lễ trước mặt Hồng Bảo Chủ:

- Tại hạ xin từ biệt Bảo Chủ, công đức này có ngày xin bồi đáp.

Sau đó chàng bước theo Thượng Quan Vũ.

Hồng Tiểu Ngọc chợt nói mau:

- Thân phụ, xin cho con theo đưa khách.

Nàng xê mình một cái đã tới sát với Đường Thế Dân rồi vượt lên cùng đi song song với chàng.

Hồng Bảo Chủ khoác tay ra dấu cho quần hùng trong Phong Bảo lui ra ai về vị trí nấy.

Lão trợn mắt nhìn theo hai chiếc bóng đi của hai thầy trò Đường Thế Dân.

Lão vẫn còn bực tức trong lòng nhưng vì đưa con gái cung chủ trì nên chẳng biết phải làm sao.

Đang khi Đường Thế Dân thấy Hồng Tiểu Ngọc đi bên cạnh mình, cảm kích nói:

- Hồng cô nương mỗi thâm tình này tại hạ xin ghi nhớ trong lòng chẳng bao giờ quên được.

Hồng Tiểu Ngọc liếc cặp mắt đa tình sang Đường Thế Dân rồi cười tủm tỉm:

- Chuyện đó tiểu muội không cần làm gì, miễn là sau này Đường tiểu huynh đừng quên tiểu muội là được rồi.

Câu này làm cho lòng của Đường Thế Dân bất giác rung động.

Đường Thế Dân gượng nhếch nụ cười chua chát:

- Hồng cô nương, tại hạ còn sống ngày nào là nhờ cái công ơn của cô nương ngày đó, song ngày giờ sống sót của tại hạ chắc không thể kéo dài rồi.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Người sanh ra có mạng, nếu trời không dứt thì chẳng có ai dứt Đường tiểu huynh được. Có phải thế chẳng?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Đúng như thế.

Rồi cặp trai gái cùng song song tiến ra ngoài Phong Bảo.

Một lát sau đã ra khỏi Phong Bảo, Hồng Tiểu Ngọc dừng lại nói với Đường Thế Dân:

- Đường tiểu huynh hãy cẩn trọng, tiểu muội không thể tiến được nữa rồi.

Đường Thế Dân bùi ngùi:

- Chúc Hồng cô nương được mọi điều may mắn.

Thượng Quan Vũ quay lại:

- Xin Hồng cô nương quay trở vào quí Bảo an khang.

Hồng Tiểu Ngọc cười lạnh lạnh:

- Thượng Quan lão tiền bối, theo tiểu diệt nữ thì chắc chắn rằng từ đây về quý môn, ngài sẽ không làm khó dễ Đường Thế Dân huynh. Có đúng vậy chẳng lão tiền bối?

Nghe Hồng Tiểu Ngọc hỏi những lời này đột nhiên Thượng Quan Vũ biến đổi cả thần sắc.

Nhút thời lão nhân không sao trả lời được Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Tiểu Ngọc như ngầm hiểu thâm tâm của Thượng Quan Vũ chợt cười lên lạnh lạnh:

- Lão tiền bối, tiểu diệt nữ xin tiền bối tha thứ cho, tiểu diệt nữ có vài lời mạo muội e không phải lắm.

- Xin cô nương cứ bảo.

- Vừa rồi tiểu điệt nữ chẳng quản gì chuyện môn phái quy củ gặt gao của Phong Bảo mà nhúng tay vào cũng chỉ vì Đường Thế Dân huynh. Chắc lão tiền bối đã hiểu rõ.

Nay tiểu nữ cần nói câu cuối cùng nếu Đường Thế Dân huynh có mệnh hệ gì thì tiểu nữ thề không dung bất cứ những ai ra tay hạ thủ.

Lời nói rất hào hùng đầy cương quyết khiến cho Thượng Quan Vũ đã phải thẳng thốt.

Thượng Quan Vũ khe khẽ trầm nặng hừ lên lạnh lẽo rồi tiến bước đi nhanh chứ không đáp lời Hồng Tiểu Ngọc.

Đường Thế Dân cắn răng nói:

- Hồng cô nương, kể từ giây phút này xin cô nương hãy bắt đầu quên tại hạ đi đừng nhắc nhở gì đến tại hạ nữa. Tại hạ cũng không thốt ra lời hẹn tái ngộ cùng cô nương.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng:

- Mặc tiểu huynh có thốt lời tái ngộ hay không cũng được, nhưng tiểu muội thì nhất định phải tái ngộ rồi.

Đường Thế Dân muốn mở miệng thốt ra mấy lời với Hồng Tiểu Ngọc nữa nhưng chẳng hiểu sao lại thôi.

Bởi chàng thấy chẳng còn chuyện gì đáng nói nữa. Từ sau cái đêm tại Phụng Hoàng trang gặp nàng tuy nàng vẫn đeo đuổi theo chàng rất có cảm tình nồng nhiệt với chàng, nhưng đối với chàng không sao xúc động được lại còn có phần chán nản nữa.

Nay chàng nhận lấy cái ơn của nàng chỉ biết cảm ơn thôi chứ ngoài ra không tình nghĩa gì cả.

Vậy thì chàng thấy cũng chẳng cần phải phân trần thêm nữa mà làm gì.

Sau đó Đường Thế Dân vòng tay thi lễ:

- Xin vĩnh biệt Hồng cô nương!

Dứt tiếng Đường Thế Dân bắn mình chạy theo sư phụ.

Hai thầy trò đi một lúc lâu chẳng ai nói gì với ai cả.

Thần tình Thượng Quan Vũ trầm nặng khác thường còn Đường Thế Dân thì lo lắng không yên.

Mãi lúc tới ngã ba đường cái quan.

Đường Thế Dân trông thấy đại sư huynh chàng là Châu Quyền và tam sư huynh Hạ Hầu Thiên đang đứng đó nét mặt hai người có vẻ lo âu.

Thấy Thượng Quan Vũ, hai người tươi cười trở lại.

Đường Thế Dân tiến lên trước mặt Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên.

Chàng vòng tay thi lễ:

- Đại sư huynh!

Châu Quyền nhìn chàng à lên một tiếng.

Còn Hạ Hầu Thiên chẳng hiểu sao trâm mặt xuống không thèm đếm xỉa gì tới chàng cả. Sự thật hai người đang trên đường trở lại miền Nam thì chợt gặp Thượng Quan Vũ nên cùng quay lại.

Hai người đứng đây chờ thầy tới Phong Bảo phó hội với Hồng Bảo Chủ.

Đường Thế Dân tuy thấy Hạ Hầu Thiên đối với mình rất lạnh nhạt nhưng cũng chẳng quan tâm gì.

Bởi chàng nghĩ mình là một kẻ có tội cùng sư môn đang tiến tới con đường tử vong chẳng có chóng thì chầy đâu còn nghĩ gì chuyện hiềm khích thường ngày giữa sư huynh đệ.

Thượng Quan Vũ vẫy tay:

- Thôi chúng ta lên đường.

Bốn người nhập bọn kẻ trước người sau tiến lên về hướng Nam.

Đi được một đôi đường, Thượng Quan Vũ hỏi Hạ Hầu Thiên:

- Đồ đệ, có tin tức gì về tiểu sư muội chẳng?

Hạ Hầu Thiên đáp:

- Bẩm sư phụ không có.

Châu Quyền tiếp:

- Sư phụ, chắc có lẽ tiểu sư muội không hề tiến lên miền Bắc này nên tìm mãi chẳng ra.

Thượng Quan Vũ trâm lặng nhưng chưa nói gì.

Đường Thế Dân toan đem chuyện Thượng Quan Văn Phụng đã từng gặp mấy lần nói rõ cho sư phụ nghe nhưng chàng chuyển ý niệm làm thính không nói chi hết.

Chàng biết tiểu sư muội vì quá yêu thương mình, từng có tội thả mình ra khỏi vòng lao thất, chắc chắn sau phụ đã nổi trận lôi đình, nay nếu để cho nàng biết mình bị bắt nàng sẽ cực lực can thiệp vào sẽ còn nhiều chuyện lôi thôi khác.

Chàng đã như một tên tử tội sắp hành hình, chết đã cam đành còn lấy họa kẻ khác làm gì.

Bốn thầy trò rời khỏi Phong Bảo đi mãi chừng hai mươi dặm đường.

Lúc ấy Hạ Hầu Thiên tiến lên ghé miệng thì thầm vào tai Thượng Quan Vũ mấy câu gì đó.

Đột nhiên Thượng Quan Vũ ngừng bước lại.

Đường Thế Dân bước tới.

Thượng Quan Vũ bảo:

- Chúng ta hãy tiến vào khu rừng kia.

Nghe vậy trong lòng Đường Thế Dân rúng động.

Chàng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ sư phụ không đợi trở về môn phái, lại muốn hành quyết ta ở khu rừng này hay sao?

Rồi chàng lại tự nhủ:

- Thế cũng xong, đợi về sư môn làm gì. Nay nếu sư phụ muốn sớm kết thúc sanh mạng của ta cũng ổn, ta khỏi phải chịu cảnh cực hình dai dẳng chóe sao. Chỉ buồn vì tam sư huynh quá lãnh đạm và có độc tâm đối với ta.

Hình như tam sư huynh vừa đề nghị cùng sư phụ hành quyết ta tại chốn này thì phải.

Châu Quyền cất đầu đưa mắt nhìn Đường Thế Dân khe khẽ lắc đầu tỏ vẻ thương hại.

Đường Thế Dân vô cùng xúc động cúi đầu xuống, loạng choạng đi theo Châu Quyền mà chẳng nói gì.

Bốn người cùng tiến vào rừng.

Sau cùng bốn thầy trò Đường Thế Dân ngưng bước.

Thượng Quan Vũ quay qua Đường Thế Dân sắc mặt tái xanh, cất giọng trầm nặng:

- Súc sanh! Uống công ta dạy ngươi nhiều năm ngờ đâu ngươi là một kẻ tán tận lương tâm, dám sát hại nhị sư huynh, quy củ của bốn môn không sao tha thứ được.

Con đường từ đây về bốn môn quá xa xôi, sợ nảy ra điều rắc rối, vậy hãy ở đây bái sư rồi chịu sự hành quyết cho rồi.

Nói xong Thượng Quan Vũ hướng về phía Nam quỳ xuống.

Đường Thế Dân, Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên cũng đồng loạt quỳ theo sau thứ tự.

Bây giờ Đường Thế Dân cũng lạnh cả người.

Trong trí óc chàng nổi lên một lớp màn trắng xóa.

Đường Thế Dân chẳng còn một chút ý niệm gì nữa cả.

Tất cả đều xa lìa với chàng trước cảnh tử vong đang hiện ở trước mắt của chàng đây.

Sự chết có ai trong cõi đời này là gan dạ cách mấy mà không biết sợ ở giây phút cuối cùng đời.

Sống đối với chết của Đường Thế Dân quả là một sự tiếc rẻ, oan uổng khó mà yên tâm trước giờ nhắm mắt lìa đời.

Lúc này Thượng Quan Vũ khăn vãi râm rì những câu rợn hồn nghe toát lạnh cả mồ hôi.

Sau cùng Thượng Quan Vũ đứng lên.

Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên cũng đứng theo.

Thượng Quan Vũ từ từ tiến lại đứng trước mặt Đường Thế Dân nhìn chàng bằng cặp mắt sáng ngời thù hận.

Một lúc lâu, lão nhân buông trầm giọng:

- Đường Thế Dân nay ngươi còn muốn trối trăng những lời gì nữa hãy nói ra cho mau.

Đường Thế Dân run run:

- Bẩm sư phụ, nay trước khi chết đệ tử chỉ có một lời nói cùng sư phụ mà thôi.

Thượng Quan Vũ nghiến răng nhưng chưa nói gì.

Đường Thế Dân bất giác ngược mặt lên thì thấy trong khóe mắt Thượng Quan Vũ đã rung rung giọt lệ.

Sự thật cũng chỉ chuyện không may trong môn phái mà Đường Thố Dân lại là kẻ đương sự, cứ theo quy củ thì phải hành hình không có cách nào tha thứ cho chàng được.

Chớ đâu có vị sư phụ nào lại đem đồ đệ của mình ra giết chết một cách tự nhiên bao giờ đâu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>